

Március 13-án lépett be a szervezethez Timmel Ede, akinek bizalmat szavazott az elnökség. Az újonnan kinevezett ügyvezető igazgatóval beszélgettünk eddigi életútjáról, tapasztalatairól, céljairól.

Farkas Béla, az AGROHUNGÁRIA Kft. tulajdonos-ügyvezető igazgatója 65 hektáros tógazdaságot üzemeltet. A karcagi tógazdaság két tőegységből áll, mivel az első, 32 hektáros tóhoz építettek egy másik, 33 hektáros tavat is.

Az Akasztói Horgászpark március elején még csendes, bőven találni parkolóhelyet a megszokott parkolóban, horgászok még nem ülnek a tóparton. Szabó Józseffel, az ÖKO 2000 Kft. tulajdonos-ügyvezetőjével beszélgettünk.

Halászati Lapok

Magyar Akvakultúra és Halászati Szakmaközi Szervezet Lapja | Szerkeszti: Szerkesztő Bizottság | Felelős szerkesztő: Hajtun György
Ez a lapszám az Agrárminisztérium támogatásával készült.

A Magyar
Mezőgazdaság
melléklete

XXIV. évfolyam
2023. április

Egy nehéz év után, egy jobb év reményében

Nehéz évet zárt a magyar horgásztársadalom, mint minden gazdasági szektor. A Magyar Országos Horgász Szövetség (MOHOSZ) a legnagyobb civil szervezet Magyarországon, 37 közfeladatot lát el és közel 140 ezer hektár természetes vízterületet hasznosít, így a gazdasági-politikai körülmények alakulása jelentősen befolyásolja a szervezet tevékenységét. Dr. Dérer Istvánnal, a MOHOSZ OHSZK főigazgatójával beszélgettünk.

• Főigazgató úr, hogyan érintették a horgásztársadalmat az elmúlt évi nagy kihívások: a rendkívüli aszály, a gazdasági recesszió, az infláció, a háború, a szankciók stb.?

– Érdekes az élet, mert a világjárványos évek után úgy gondoltuk, hogy végre kimegyünk a présből, de ehelyett szinte egyszerre újabb két nagy kihívást kaptunk. Februárban, amikor elkezdődött a számomra felfoghatatlanul tragikus háborús helyzet, még nem látszott, hogy milyen mélyre ható gazdasági hatásokat fog generálni ez a konfliktus. Emellett az előző aszályos év után újabb, már „évszázados” jelzöt kapott aszályt kellett elszenvetnünk. Ez a két esemény nehéz helyzetbe hozta a nemzetgazdaságot, kritikusha az agráriumot, azon belül a halas és a horgász szektort. Egy ilyen komplex jelenség a bevételi és a kiadási oldalon egyaránt fájdalmas lehet. A MOHOSZ felelősen reagált az új kihívásokra, kényszerűen újragondoltuk a pénzügyi helyzetünket, ugyanis tudtuk, hogy valószínű a létszámbeli lemorzsolódás, ami az okmányokból, területi jegyekből származó bevételeket csökkenti. Ugyanakkor a brutálisan elszabadult költségek kompenzálására, egyben a színvonal megtartására is gondolkunk kellett, hogy meg tudjunk feladni a stratégiánknak és a válságkezelési tervünknek.

Stratégiai célunk, hogy a horgászat lehetőségét hosszú távon, minden lehetséges eszközzel biztosítsuk, minél szélesebb társadalmi körnek. Minden energi-

át arra kell fordítani, hogy a már elért eredményeket változatlan színvonalon tudjuk biztosítani. Gondolok itt az állami halvagyon megőrzésére, a halörök anyagi elismerésére, felszerelésük biztosítására, a már bejáratott versenysport- és ifjúsági programokra, az egyesületek eszköztámogatására, és mindazokéra, akik kapcsolódnak szervezetrendszerünk munkájához.

• Amiket felsorolt, azok a 37 közfeladat legfontosabb területei.

– Így igaz. A kiadások oldaláról azzal kellett szembesülni, hogy bő 70 százalékkal emelkedett a ponty ára, van, ahol 350 százalékkal nőtt az áram díja, ami a szivattyúk, a levegőztetők és az infrastruktúra használatához elengedhetetlen. Mindehhez jött még a takarmányárak emelkedése, az élőmunka megemelkedett költségei, vagy éppen az üzemanyagárak kedvezőtlen változása.

A MOHOSZ és a horgászszervezetek, mint civil szervezetek, semmilyen általánosan támogatott körben nem szerepelnek, így nekünk mindent piaci áron kell megvennünk. Hiába látunk el közfeladatokat, nem kapjuk meg azokat a támogatásokat, amiket egyes gazdasági szervezetek alanyi jogon realizálnak.

A komplex kihívásokra komplexen kell, kellett választ adni. Az országos választmány – a mi parlamentünk – teljes egységben kiállt amellett a modell mellett, ami legalább 80 százalékos horgászlétszám-megmaradással garantálja az elmondott célok elérését, mert így tudjuk

Fotó: HAJTUN GYÖRGY

Dr. Dérer István főigazgató

finanszírozni a működésünket – nem elsődlegesen a szervezetek, hanem a horgászok érdekében.

• Örömteli, hogy a horgászok száma mindezek ellenére folyamatosan nő, amióta a regisztrációt bevezették, amivel tulajdonképpen kifehéredett a szektor működése.

– A 2022-es költségvetést még jól zártuk, mert minden követelménynek megfeleltünk, és mert még kitartott a horgászok számának a növekedése. A regisztrált horgászok száma meghaladja a 800 ezret – de fontos kérdés, hogy hányan és milyen típusú horgászengedélyt váltanak ki. A tavalyi év zárásakor még belső átcsoportosításokkal, átrendezésekkel volt energiatámogatási pályázat a tag-szervezeteknek. A szélesebb hozzáférhetőség érdekében átstrukturáltuk a haltelepítési pályázatok feltételrendszerét, így a magunk eszközeivel ott tompítottuk a fájdalmakat, ahol a legnagyobb szükség volt rá. Szerintem, valójában nézve, a legkisebb egyesülettől a nagy tagszövetségekig mindenki elégedett lehetett az elmúlt évi teljesítménnyel.

► • **Megszűnt-e horgászegyesület?**

– Minimális a mozgás. A megszűnések nem a válsággal függtek össze, sőt, mivel voltak újonnan alakult egyesületek, így a tagjaink száma tulajdonképpen nem csökkent. Viszont nagyon fájónak tartom, hogy több mint 120 víztest kiszáradt és a halak elpusztultak.

• **Beszéljünk a vízről is, mert víz nélkül hal sincs, márpedig ha hal nincs, akkor horgász sincs.**

– A rendkívüli aszályhelyzet és az energiaárak mezőgazdaságban okozott következményeinek kezelésére tavaly július végén a kormány aszály-veszélyhelyzeti operatív törzset hozott létre, amibe – megtisztelő módon – a MOHOSZ-t is meghívták. Ennek következtében beleláltunk abba, hogy mennyire összetett kérdéssről és problémáról van szó. Az aszály ugyanis bő ötven éves lemaradásra világított rá: arra, hogy a víz meg- és visszatartása, a helyes vízgazdálkodás, a vízkormányzás, az öntözés területén milyen sok még a tennivaló. És igen sok pénzre van szükség ahhoz, hogy előrébb lépünk.

Ami a horgászszervezeteket illeti, természetesen ott is van bőven tennivaló, például a rehabilitációs kotrások, a műtárgyak karbantartása, a felelős vízmegőrzés területén. A horgászok nem szívesen mondanak le a szeretett hobbiukról. Ha elveszítik a vizüket, a halállományt, akkor azon dolgoznak, hogyan lehetne újra feltölteni a tavat és újratelepíteni a halállományt, és nem utolsó sorban azon, hogyan lehet megmenteni a közösséget. Ez a magatartás pedig társadalmi tiszteletet érdemel, mert ezek a közösségek túlmutatnak a horgászaton. Ugyanis a halas víz több szerepet tölt be a mikro- és a makrokörnyezetében. Egy természetes víz és a vízpart komplex, többcélú közösségi tér, amit minél több szempontból hasznosítunk, annál értékesebb. A komplexitásból adódó konfliktusokat együttműködésben kell rendezni.

A helyi problémák megoldása nem megy a helyi erők nélkül, de az elmélet sem írja felül a jó gyakorlatot. A MOHOSZ 2014 óta, amióta az új, a mostani vezetés irányítja a szervezetet felépítette az új struktúráját, amiről már bizonyosodott, hogy jó úton indultunk el. S ebben az időszakban már fokozatosan jöttek a pozitív eredmények – aztán a kérés, a megtorpanás.

„Bajban ismerszik meg a barát”, mondják. Sok horgász közösségben felismerték ezt, és ott segítettek, ahol tudtak. Ebben a tevékenységben a MOHOSZ-ra is számíthatnak, számíthatnak.

Mégis sok hal elpusztult, a telepítést pedig vissza kellett fogni, így érzékeny veszteségeket kellett elkönyvelnünk. De nyertünk is, mert az is megérne egy misét, hogy az összefogással milyen mértékű halállományt, állami halvagyonot sikerült megmenteni. Most érett be például annak a gyümölcse is, hogy több száz levegőztetőt telepítettünk pályázati alapon, a közfeladatok ellátása jegyében.

• **Gondolom, a halóri szolgálatnak is bőségesen akadt tennivalója az aszály miatt.**

– Természetesen, hiszen őrázataik során gyakran jelezték, hogy be kell avatkozni egy-egy víztestnél, mert, mondjuk, oxigénhiány van. Ekkor üzembe helyezték a levegőztetőket, vagy megkezdtek a vízpótlás megszervezését. A befektetett munka előbb vagy utóbb, de meghozza a gyümölcsét. De nemcsak a MOHOSZ és a horgászszervezetek, hanem az állam érdeke is, hogy ezt a szintet fenn tudjuk tartani.

• **Hogyan indult az idei évük?**

– Nehezen, s egyre jobban érvényesíteni kívánjuk – ahogy a mondás tartja –, hogy a mocsár lecsapolásakor – azaz halgazdálkodási, horgászturisztika kérdésekben – talán illik megkérdezni a békát is. Úgy érezzük magunkat – ahogy fogynak a lehetőségeink –, hogy most bizony komoly gond van a mocsárral.

De legyünk optimisták! Először is legyen béke, mert az mindent felülír, hiszen a bizonytalan politikai helyzet bizonytalan kilengéseket okoz a világpiaci árakban, a nemzetközi kereskedelemben.

A vizekre visszatérve pedig azt látjuk, hogy például a Velencei-tavi vízpótlás esetében is magunkra maradtunk a véleményünkkel, mivel a dunai tápcsatorna megépítésére nincs szándék és pénz. A tó szerepe merőben más volt az 1800-as években, mint ma. Most egy komplex közösségi léttér, üdülő és rekreációs központ, így már nem lehet arra várni, hogy az eső majd valamikor feltölti a tavat, vagy hogy kiszárad hetedszerre is. El kell döntenie, hogy a hasznosításban milyen funkciókat és milyen sorrendben nevesítünk, mi a legfontosabb feladat, mert ezek mindig egymással versengő funkciók. Úgy gondolom, hogy – saját önös érdekünkön túllépve – elsődlegesen nem a horgászok miatt kell mielőbb üzemi szintre feltölteni a tavat. Ha netán mégis bekövetkezik, hogy csapadékkal feltöltődik a tó, akkor sem szabad abba a hibába esni, hogy hátra dőlünk, mert a természet megoldotta a problémát. A biztonságos vízutánpótlást, annak feltételeit mindenképpen meg kell teremteni.

• **De milyen áron?**

– Ezt mi még nem tudjuk biztosan. Mondhatnám, hogy mindenáron. E feladatról is repkednek a sajtóban a milliárdok, de én csak egy megalapozott és vizsátérő számot ismerek: a két Velencei-tó feletti tározó, a zámolyi és a pátkai rekonstrukciója, azok vízszintjének az emelése a szakemberek szerint 10 milliárd forintba kerül. Ha ez a vízszintemelkedés a tónak egy havária helyzetben mondjuk 10 centimétert jelent, akkor 1 centiméteres vízszintemelé 1 milliárd forintba kerül. Én e számhoz viszonyítanám azt, hogyha mégis megépítjük a Duna-csatornát, akkor az mennyibe kerül. Akkor bármennyi vizet a Velencei-tóba tudnánk kormányozni, hiszen a Duna hozamából – persze, szigorúan elméleti szinten – 2-3 óra alatt fel lehetne tölteni a tavat. Talán érdemes volna újra és újra átgondolni ezt a témakört.

• **Milyen terveket fogalmaztak meg az idei évre?**

– A fő célunk – stratégiánknak és válságkezelési tervünknek megfelelően – az, hogy teljes szolgáltatási-feladatellátási portfóliónkat változatlan színvonalon tartsuk, és hogy mindent megtegyünk, hogy ne lehetetlenüljön el a horgászat gyakorlása. Nagy vita folyt a horgászjegyek árának a változtatásáról, hiszen nem szeretnénk, hogy az árak elszabaduljon.

Ha az áremelést megnézzük, akkor azt látjuk, hogy a jegyáremelkedés a legtöbb helyen a felét nem érte el a költségek növekedéséből adódó árváltozásnak. Az egyesületeknek is fel kellett tárniuk belső tartalékaikat, racionalizálniuk kell a tevékenységüket.

Igaz, valóban kevesebb halat lehet elvinni a horgászjegy árértéért, mint az előző években. De a gazdasági kényszeren túl az idei évtől fontos szabályok is megváltoztak a halelvitellel kapcsolatban. A MOHOSZ erről közleményben tájékoztatta a horgászokat és a horgászvizsga előtt álló horgászjelölteket.

A halgazdálkodás és a halvédelem egyes szabályainak megállapításáról szóló 133/2013. (XII. 29.) VM-rendelet (Vhr.) előírásai szerint az általános halelviteli szabályok változtak. Szóval, mi továbbra is úgy tervezzük, hogy a horgászok több mint 80 százaléka idén is ragaszkodik a hobbiához, így ideai pénzügyi terveinket teljesíteni tudjuk.

Ha 80 százalék fölötti lesz a befizetés, akkor a 80 százalék feletti pluszforrást a horgász közösségek működésének a támogatására, a vizek fenntartására és

eszközök vásárlására fordítjuk. De azt is látni kell, hogy a költségvetés így sem elegendő a színvonal és az értékek teljes megőrzéséhez, és még kevésbé a szükséges további fejlesztésekhez.

• **Ha nem elegendő a pénz, akkor mi lesz?**

– Folyamatban van a kormány a közfeladatok ellátásának további finanszírozásáról és a horgászturizmus fejlesztéséről szóló soklépcsős, monstre tárgyalás, ezért a 37 közfeladat finanszírozása kapcsán egyrészt szeretnénk megújítani a meglévő megállapodást, amelynek tartalmaznia kell azokat az elemeket, amelyek a rendszer biztonságos működéséhez szükségesek. A horgászok, a horgászszervezetek már sokszor bizonyították, itt ma már nincs nagy elégedetlenség, és bizony sokat fehéredett az egész ágazat. Mi felelősségteljesen gondozunk, karban tartunk egy hatalmas állami vagyontömeget, az azt megtestesítő természeti értékeket, ezért okkal bízom benne, hogy a kormánnyal jó megállapodást tudunk kötni. Annál is inkább, mert a magyar horgásztársadalom ma az egyetlen jelentős társadalmi csoport, amelyik még nem kapott programszerű, intézményesített fejlesztési támogatást. Itt volna az ideje az ütemezett változásnak, mert egy leromlott infrastruktúrájú, széteső szervezetet hoztunk fel a mostani színvonalra.

• **A MOHOSZ is érintett a MAHOP Plusz-források felhasználásában. Mire elegendő a rendelkezésükre álló keret?**

– Említettem, hogy a Velence fölötti két víztározó rekonstrukciója mondjuk 10 milliárd forintba kerül. A MOHOSZ csak a nagyobb állami tulajdonú vizekből több mint 600 (!) vízterületet hasznosít halgazdálkodási szempontból. Ezeknek az élőhelyeknek a fejlesztésére a következő hét éves uniós ciklusban a tervek szerint 2,5 milliárd forint áll rendelkezésünkre ebből a forrásból. Ugye, senki nem várja el, hogy ebből csodát tegyünk?

• **Ezt miért kizárólag uniós forrásból kellene megoldani? Nem állami feladat volna?**

– Természetesen az, és az uniós és a hazai források együtt értelmezendők, miként a különböző forrásablakok is. A természetes vizek állapotának a megőrzéséhez elengedhetetlen az uniós támogatás. De megint visszajutottunk oda, hogy komplex módon kellene kezelni a vízgazdálkodást, a vízkormányzást, majd a halgazdálkodást. A horgászok csak a katalizátorai lehetnek annak a folyamatnak, hogyha valaki „vizes” fejlesztést akar

megvalósítani, akkor a második gondolat az legyen, hogy a többi érintettet is össze kellene hívni, és megbeszélje velük, hogy ki milyen szerepkört vállalhatna abban a fejlesztésben – természetesen, nemcsak a fejlesztés tárgyának a haszonélvezőjeként, hanem annak szakmai pilléréként és majdani fenntartójaként is. Mi abban vagyunk érdekeltek, hogy a már elmondott társadalmi célok következetesen és szinergikusan megvalósuljanak. A pénzt egyáltalán nem mi akarjuk elkölteni, minket az eredmény, a hasznosulás érdekel.

• **Van-e előrelépés abban, hogy a haltermelők őshonos, tehát természetes vizekbe telepíthető új halfajok tenyésztésével jelenjenek meg a piacon?**

– Rátapintott a MOHOSZ és a MA-HAL együttműködésének kényes pontjára. A horgászok érdeke – amit a MOHOSZ következetesen képvisel – az, hogy sokszínű legyen a halállomány. Nem mindenki csak pontyot akar fogni. Ha ezt az igényt ki akarjuk elégíteni, akkor át kell strukturálni a gazdaságot, a termelést. Extenzívebb, többéves, a monokultúrát feladó tevékenységre van szükség, amihez kell az innováció, a gépésítés stb. Akkor, amikor egy ágazat válságban van, és a megélhetésért küzd, akkor roppant nehéz egy ilyen feladatot keresztülvinni a rendszeren, pedig ennek a megvalósítási eszközrendszerét

éppen az uniós, illetve a hazai támogatási források biztosítják, pontosabban biztosíthatják. Ahhoz, hogy vin-vin helyzet alakuljon ki – vagyis mindkét ágazat jól járjon – ahhoz fejben és termelésben át kell állni, és akkor középtávon már jönnek az eredmények. Nem akarunk nagy dolgokat, kezdetben csak azt, hogy 100 egységből 85 százalék legyen a ponty, és 15 százalék a többi halfaj (ragadozók, keszegfélék). Ez érzékeny dolog, de a két szervezetnek folyamatosan foglalkozni kell vele, mert vagyunk már olyan viszonyban, hogy ne csak a szépről, vagy csak rébuszokban beszéljünk.

• **Végezetül hadd kérdezzem meg, hogy mit remél az idei évtől, és hogy a már elhangzottakon kívül mik a legfontosabb célok?**

– Érdemes megismételni, hogy a legfontosabb cél a működőképesség és a működés színvonalának a megőrzése, a horgászati lehetőségek széles körben való biztosítása, elérhető áron. Egy boldogabb évben majd boldogan foglalkozunk a többi történettel.

S hogy mit várok még? Inkább kérek. A horgászoktól türelmet és bizalmat, a haltermelőktől jó minőségű halat, a természettől vizet, így áldást. Mindenkinek jó egészséget is kívánok, mert a boldogság mellett az is elengedhetetlen a sikeres és eredményes munkához!

HAJTUN GYÖRGY

Néhány haltermék 2023. év 13. heti bruttó fogyasztói ára (Ft/kg)

		Élő ponty	Friss				
			ponty-szelet	bőrös afrikai harcsa filé	busa törzs	busa szelet	lazac filé
Fogyasztói piacok, értékesítő helyek	Bp. Fővám téri csarnok	2500	4100	4200*	2700	2700	7800
	Bp. Lehel téri csarnok	2350	4200	4200	-	-	9500
	Kecskemét	2200	3990	4700*	-	2100	-
	Pécs	2690	3990	4790*	2290	2290	-
	Székesfehérvár	-	3890	3990*	1890	2150	7990
	Győr	-	3890	3590	1890	2150	7990
	Debrecen	2399	3999	4880	2999	2999	6999
	Szolnok	2000	2940	-	1570	1570	-
	Békéscsaba	2100	4100	4950*	2050	2490	9500
	Gyula	-	3550	3700*	2300	2400	-
	Nagykanizsa	2190	4190	4990*	-	2290	9890
	Kaposvár	2200	3650	4400*	2200	2200	8500
	Keszthely	2190	4190	4990*	-	2290	9890
	Balatonboglár	2242	3145	3250*	-	-	7130
	Szeged	2990	4190	5890*	3390	3690	10 690**
Üzletek 2023. 3. 28.	budaörsi Auchan	2039	3599**	4399*	2349	2599	8899
	budaörsi METRO	1949	3999	3699*	1499	2399	9490

* nyüzött, ** akciós ár

Forrás: AKI felmérés

Bemutatkozik az új ügyvezető igazgató

A Halászlapi Lapok februári számának első oldalán adtunk hírt róla, hogy Lévai Zsuzsa személyében új ügyvezető igazgatót választott az elnökség a Magyar Akvakultúra és Halászati Szakmaközi Szervezet (MA-HAL) élére. Azonban a bejelentés és a cikk megjelenése után egy héttel Lévai Zsuzsa visszavonta pályázatát, vagyis ismét megüresedett az ügyvezető igazgatói szék. Március 13-án újabb fordulat történt: ezen a napon lépett be a szervezethez Timmel Ede, akinek bizalmat szavaztak. Az újonnan kinevezett ügyvezető igazgatóval beszélgettünk.

Timmel Ede 31 éves fiatalember, de fiatal kora ellenére sok élettapasztallattal rendelkezik. Gyerekkora óta vonzódik a természethez és a mezőgazdasághoz, ezért is választotta a Varga Márton Kertészeti Szakközépiskolát az érettségi megszerzéséhez. A kertészeti szakma alapjait kiválóan elsajátította, hiszen az érettségi után két év alatt kertépítő-kertfenntartó technikus oklevelet is szerzett. Érettségijét is mezőgazdasági alapismeretekből tette le, ami jelezte a mezőgazdaság iránti elkötelezettségét és továbbtanulási szándékait.

Életrajzából kiderül, hogy első diplomáját 2016-ban szerezte a Szent István Egyetem Mezőgazdasági- és Természettudományi Karán. A vadgazdamérnöki diplomája mellé ugyancsak a Szent István Egyetemen, a Gazdasági- és Társadalomtudományi Kar MSc kurzusán szerzett vidékfejlesztési agrármérnök diplomát 2020-ban.

A halas szakma iránti elkötelezettségéről el kell mondani, hogy a MATE halgazdálkodási szakmérnöki diplomájának a megszerzése a legújabb célja.

Timmel Ede a Profession.hu állásportálon megjelent „ügyvezető igazgató” hirdetésre nyújtotta be a pályázatát. A motivációs levelében olvasható, hogy sokrétű tapasztalattal rendelkezik a hazai agrárgazdasággal kapcsolatban, ezen belül pedig a halgazdálkodás terén szerezte a legtöbb gyakorlatot.

Egyetemi éve alatt segítőként rendszeresen vett részt az őszi lehalászásokban az Aranypony Zrt.-nek a gödöllői kampusz közelében található telephelyén. A telephely jó tanulmányhelynek bizonyult, mert olyan élményekkel gazdagodott, hogy egy életre elhivatottá tették a halászati ágazat iránt.

Mérnöki gyakorlatát a Nébih Földművelésügyi Igazgatóságának halászati osztályán végezte, majd a diploma kézhezvételét követően – mivel megismerte a munkamorálját, a felkészültségét – a gyakorlatve-

zető állást kínált neki, amit örömmel elfogadott. A hivatal halgazdálkodási referensként támogatta az Állami Halőri Szolgálat munkáját. Ellenőrzéseket szervezett, helyszíni szemléket tartott halfeldolgozó üzemekben, vendéglátóhelyeken, haltermelési létesítményekben, valamint horgászati hasznosítású vízterületeken. Timmel Ede másfél évet töltött a Nébih-nél.

Timmel Ede ügyvezető igazgató

Új munkahelyén műszaki csoportvezetői beosztást kapott, s az épületüzemeltetési feladatok teljes körű menedzselésén kívül felújításokkal, beruházások megvalósításával foglalkozott. A munkahelyen egy 6 fős csoport vezetéséért volt felelős, azonban ez a munkakör már nem nyújtott neki kellő szakmai fejlődési lehetőséget. Éppen jökor jelent meg a MA-HAL álláshirdetése, mert az állás új kihívásokat, tanulási lehetőséget kínált.

Az igazgató a szakmai fejlődése érdekében olyan képzést választott a mesterszakon, amellyel a hazai élelmiszer-gazdaság és kereskedelem napjainkban tapasztalt geopolitikai kihívásaira és szélsőséges éghajlati viszonytagságaira kellő tudással vertezi fel. Eddigi munkavégzése során mindig kiemelkedő szerepet kapott a

precizitás, a szakmai felkészültség, és a hivatástudat, amit az új munkakörében is képviselni fog egy olyan értékközösséget, mint amilyen a magyar halászati szakma.

Önéletrajzból az is kiderült, hogy már egészen fiatalon, 2013 óta beleszólhat a lakóhelyi közéletnek az alakításába, mivel a legutóbbi helyi önkormányzati választáson egyéni képviselői mandátumot nyert el a Rákospoti Önkormányzatnál. A közéleti szerepvállalás kellően felvértezte azokkal a kommunikációs képességekkel, amelyek alkalmassá tehetik egy közösség érdekképviselőre. A hal iránti érdeklődése már fiatal gyerekkora óta megmutatkozott, és már 6 évesen saját készítésű kellekkel horgászott. A természet és a horgászat kiváló rekreációs környezet a kikapcsolódásra. Erre azonban mostanában kevés ideje jut az igazgatónak, mert tavaly szeptemberben megszületett a kislfia, Keve, így feleségével, Kittivel most a harmonikus családi élet fejlesztésére koncentrálnak. Viszont – mivel az egész család szereti a halételeket – az igazgató gyakran áll a tűzhely mellé, és főzi meg a kedvenc tiszai halászlét.

A beszélgetésünk során kitértünk arra a motivációs levélben megfogalmazott gondolatra, ami szerint az igazgató kiemelt célja, hogy a munkájával támogassa az ágazat résztvevőit egy olyan diverzifikált halhús termékpaletta létrehozásában, és propagálásában, amely képes lesz kielégíteni az egyre inkább urbanizálódó lakosság környelmi igényeit. Ez azért nem nehéz feladat az igazgatónak, mert szereti a halat, s az érdekképviselői munkát is, így a munka és a hobbi (a horgászat) szorosan összekapcsolódik. Jó hallani egy fiatalembertől, hogy révbe ért e munkakör betöltésével.

A leköszönt ügyvezető igazgató, Sziráki Bence nagy úrt hagyott maga után, és magára tette a lécezt az utódja számára. Mivel Timmel Ede is azt a korosztályt képviseli, amit Sziráki Bence, így bízhat a szervezet tagsága abban, hogy az ügyvezető igazgatói munka színvonala, a fiatalos lendület nem fog visszaesni. Annál is inkább, mert Bence továbbra is minden segítséget megad az utódjának, így nem fog a fiatalos lendület megtörni. Timmel Ede végül azt hangsúlyozta, hogy az elnökséggel egyeztetve olyan programot állít össze, amelynek során nemcsak a halfogyasztás növelése valósítható meg, hanem a tagság igényeinek a megismerésével az érdekeket is hatékonyan, eredményesen kívánja képviselni.

(HAJTUNGY)

Éledezik a karcagi tógazdaság

Farkas Béla, az AGROHUNGÁRIA Kft. tulajdonos-ügyvezető igazgatója 65 hektáros tógazdaságot üzemeltet. A karcagi tógazdaság két tőegységből áll, mivel az első, 32 hektáros tóhoz építettek egy másik, 33 hektáros tavat is. A területbővítéssel az volt a szándéka, hogy a haltermelést felfuttassák. Az elmúlt 12 évben ugyanis, amióta komolyabban foglalkoznak a halgazdálkodással, fontossá vált a haltermelés. Mondhatni, stratégiai szempontok is közrejátszottak a tógazdaság bővítésében.

Farkas Béla 1992-ben, a rendszerváltás után alapította az AGROHUNGÁRIA Kft.-t, amely családi vállalkozásokkal kiegészülve alkotja az AGROHUNGÁRIA-cégcsoportot. A cégcsoport növénytermesztéssel, állattenyésztéssel és kereskedelemmel is foglalkozik. Tevékenységi portfóliójukban viszonylag későn, 2001 után jelent meg a halgazdálkodás. Akkor nyílt lehetőségük egy 32 hektáros tó megvételére, két kisebb telelőtővel együtt. Pályázati támogatással tíz tőegységet alakítottak ki, amelyekből négy körtöltéses, hat pedig kisebb ázott tó.

A tógazdaság tíz tava 65 hektáron terül el, amelyből 60 hektár a nettó vízfelület. A tógazdaságot kerítéssel, villanypásztorral és kamerákkal védik a betolakodók, rapsicok ellen. Az óvintézkedésekre azért van szükség, mert az utóbbi években elszaporodtak a hallopások.

A halászat árbevétele csupán 5-8 százaléka a cégcsoport összes árbevételének, de szeretnék 20 százalékra növelni az arányát.

Az ügyvezető igazgató hozzátette, hogy mivel a leánya, *Farkas Adrienne* – aki három gyermek édesanyja – az apja nyomdokaiban jár, ami az agrárvégzettséget illeti, a halászati ágazat irányítását is rábízta.

Ritkán hallani tógazdától, hogy a vizük nagyon jó, és hogy a ponty mellett amurt és süllőt is termelnek. A vizet a Tiszából, az NK II-csatornán keresztül kapják. A jó vízminőséget a süllők igazolják: a tóban jól érzik magukat, szépen fejlődnek. Jelenleg a ponty a meghatározó haluk, de a jövőben a süllőtermelésre is nagyobb hangsúlyt kívánnak helyezni. A tenyésztanyagot egyrészt saját szaporításból biztosítják, másrészt vásárolnak is, mert a saját szaporítás mindössze a termelésük 30 százalékát fedezi.

A halastavakban időnként növényt is természetnek annak érdekében, hogy rekvitalizálják őket. A tavalyi aszály idején szántóföldi gabonából igen kevés termést tudtak betakarítani, búzából példá-

Dr. Farkas Béla tulajdonos-ügyvezető

ul a megszokott 5-5,5 tonna/hektár helyett 2 tonna/hektár lett a hozam. A halastavakban viszont – mivel a gyenge minőségű talajt az előző évben víz borította, és szerves anyaggal is jól el volt látva – 5 tonna/hektár lett eredmény. Ennek ellenére a haltermelést folyamatosra kívánják tenni, ami azt jelenti, hogy 30 hektáron piaci halat fognak előállítani, míg a többi tőegységben különböző korosztályokat nevelnek.

Ahogy jeleztük, az AGROHUNGÁRIA-cégcsoport több lábon áll. Mivel szántóföldi növénytermesztéssel is foglalkoznak, ezért a halak takarmányozásával nincs akkora problémájuk, mint más tógazdaságnak. A takarmányt maguk állítják elő úgy, hogy a vetőmagüzemükből származó „ocsúval” – ezt nem kell szó szerint érteni, ugyanis ez esetben azt a gabonát illetjük ezzel a jelzővel, amelyik a vetőmagszabványnál apróbb szemű, de teljesen egészséges, nem beteg, mégis kiesik a rostán – etetik a halállományt. Ez első osztályú takarmánynak számít, ami nagy előny, mert a vetőmagüzemből származó mellékterméket hasznosítják. Többek között ez is közrejátszott abban, hogy a tógazdaságot 220 millió forintos beruházással bővítették. A takarmányozásnak

köszönhetően a tavak hozama is megnőtt, így hatékony a termelés.

A piacról szólva az igazgató elmondta, hogy elsősorban felvásárlóknak értékesítették a piaci pontyot, de időközben Farkas Béla megkapta a MOHOSZ-tól a minősített halbeszállítói címet. A jövőben tehát a saját értékesítést helyezik előtérbe azzal, hogy a horgászegyesületeknek maguk adják el a pontyot. Mivel az árak is jól alakultak az elmúlt évben, így már érdemes a termelést felfuttatni, fogalmazott az igazgató.

A piacon történő helytálláshoz azonban további fejlesztési terveket is meg kell valósítaniuk. Egy tógazdaságban, de mint minden mezőgazdasági üzemben, folyamatosan szükség van a fejlesztésre, mert egyrészt az eszközök gyorsan amortizálódnak, másrészt a tömedrek kotrása is minden évben sok munkát ad. Pályázati pénzből szeretnék a kotrógépet megvásárolni, mert a bérkotrás olyan drága, hogy nagyon nehéz az árát kigazdálkodni. De szükség van etető csónakra, és minden olyan új eszközre, ami a halászati termelést megkönnyíti, korszerűsíti.

A karcagi tavaknál is nagy problémát jelent a kormorán jelenléte, óriási károkat okoznak a tavakban. Az elmúlt években nem volt igazi fagy, a tavakat nem fedte jégpáncél, így a kormorán télen-nyáron lakmározik, dézsmálja a halállományt. Farkas Béla hangsúlyozta, hogy minden bizonnyal hálóval fedik be az ivadékos tavakat, ami szintén sokba fog kerülni. A gázgyúval történő madárriasztás már nem elegendő, a madarak engedéllyel történő lelövése pedig ebben a tógazdaságban kivitelezhetetlen a bonyolult előírások miatt.

Az igazgató – miként a halas szektor – várja, hogy a MAHOP Plusz pályázatok

(Folytatás a 8. oldalon)

Felkészültek az évre Akasztón

Az Akasztói Horgászpark március elején még csendes, bőven találni parkolóhelyet a megszokott parkolóban, horgászok még nem ülnek a tóparton. Csak néhány autó várja a parkolóban jóllakott gazdáját, akik a jóhírű Akasztói Csárdába jöttek halból készült ebédet enni. A csárda egész évben üzemel, így a konyhában a szakács és a felszolgáló pincérek készen állnak kiszolgálni a vendégeket. Szabó Józseffel, az ÖKO 2000 Kft. tulajdonos-ügyvezetőjével beszélgettünk.

• Hogyan indult az idei év 2022 után, amikor minden negatívum összejött?

– A múlt évben nagyon nagy aszály volt, de 'hál Istennek, mi a víznél nem éreztük meg. A vízügy nagyon korrekt módon egész évben biztosította a Kiskunsági-főcsatornából a szükséges vizet, mégpedig úgy, hogy a Dunából szivattyúztak vizet a főcsatornába. Nem volt vízhiányunk, emiatt nem volt termés kiesés. De közismert, hogy az esővízzel nagyon sok nitrogén is bemosódik, amit a baktériumok azonnal „megtámadnak”. Ettől egy-egy jó eső után kiszöldül a tó, a planktonélet beindul. Tavaly ez hiányzott, ezért sokat trágyáztunk. Ami még rányomta a bélyegét a múlt évi termelésre, az a hideg tavasz. Korábban volt, hogy március közepén már etettünk, mert lehetővé tette az időjárás, most viszont csak május közepén kezdtünk etetni, olyan hidegek voltak a vizek. Az átlaghoz képest egy hónapos csúszás bizony meglátszott a terméseredményeken.

Jó közepes évet zártunk, teljesíteni tudtuk a megrendeléseinket, ki tudtuk

szolgálni az állandó vevőinket, és a csárdát is elláttuk halal. A csárda forgalma egyébként folyamatosan nő, annak ellenére, hogy az éttermi árak elég jelentősen emelkedtek. A magasabb árak ellenére ugyanannyit halat adunk el a csárdának, mint az előző években. A termelésünk 30 százalékát a csárdában értékesítjük.

• Térjünk vissza a planktonokra! Az akasztói sziki ponty eredetvédett termék, a minőségét meg kell őrizni. A halhús minősége pedig a takarmányozástól függ. Ha kevesebb a plankton, akkor több szemes takarmányra van szükség.

– Mi 1 kilogramm halhús előállításához 2 kilogramm abraktakarmányt használunk fel, a többi planktonból kell fedeznie a hálnak. Ezért nem zsíros a halunk, ezért kiváló a halhús minősége.

• A takarmányt – ha jól tudom – saját termésből fedezik. Milyen takarmányokról van szó?

– Takarmányszükségletünk nagy részét magunk termeljük. A tavalyi búza és tritikálétermésünk az aszály ellenére

Fotók: HAJTUN GYÖRGY

elfogadható volt. A cirok, amiről azt mondják, hogy a jövő növénye, a hőmérséklet-ingadozásokat jól bírja, még a 30-40 fokok hőséget is elviseli, de víz nélkül az sem hoz termést. Mi átlagosan 6-6,5 tonna cirkot szoktunk betakarítani hektáronként, tavaly viszont csak 2-2,8 tonna/hektár lett a termése. Ha csak egy esőt kapott volna a vetés, akkor a 6 tonna/hektár termést is elértük volna, úgy, hogy 11 aranykoronás földeken gazdálkodunk.

• Ezzel az aranykorona-értékkel nem lehet dicsekedni... Gondolom, a talaj vízháztartása sem kedvező.

– Az Akasztó környéki területeken az a probléma a talajokkal, hogy a termőréteg vastagsága átlagosan 16-18 centiméter. Ezen még mélyszántást sem végezhetünk, mert akkor felszántanánk a vadföldet. Viszont rendszeresen végzünk altalajlazítást, amivel nem forgatjuk fel a vadtalajt, az alsó régiókból mégis feljön a pára, és a gyökérzet is mélyebbre tud hatolni a vízért.

A búza kora tavasszal még jól fejlődött, de az egész nyári aszályt már sem a cirok, sem a napraforgó nem bírta. Napraforgóból is 3-4 tonna/hektár szokott lenni az átlagos hozam, de tavaly alig értük el az 1,5 tonna/hektárt. Kukoricát tavaly szerencsére nem vetettünk, a környék kukoricaföldjein ugyanis nulla volt az eredmény.

• Az ön cége három lábon áll: a haltermelésen, szántóföldi növénytermesztésen és végül, de nem utolsósorban a turizmuson. A turizmus fő mozgatórugója a csárda. Az előbb elmondottakból számomra vegyes kép alakult ki a gazdálkodási ered-

ményeket illetően. Valójában mi a helyzet?

– Mindhárom tevékenységet önálló elszámolással végezzük, és mindegyiknek nyereségesnek kell lennie. A csárdában az volt a nagy szerencsénk, hogy az energiaárak nem szabadultak el, mert a villanyáramra hosszú távú szerződést kötöttünk. Ebből adódóan az országosan tapasztalt energiaár-emelkedés nálunk nem jelentkezett, a csárda nyereséges lett.

A mezőgazdaságban olyan magasra futott fel a termény ára, hogy az olcsó indulási inputanyagokkal a vállalkozásnak ez a „lába” is nyereséges lett. A halászatnak mi magunk termeljük meg a takarmányt, amit piaci áron számolunk el, viszont mivel a halár is megfelelő mértékben nőtt, így a halászati ágazatunk is nyereséggel zárta a tavalyi évet. Tehát, mindent összevetve, összességében pozitív eredménnyel zártuk az elmúlt évet.

• **Ez jó hír, amikor sok cégnek veszteséget kellett elkönyvelnie a tavalyi katasztrófák miatt. Alkalmaznak-e precíziós technológiát a szántóföldi növénytermesztésben?**

– Egyelőre nem, mert a gépparkunk még nem kész a precíziós műszerek, eszközök használatára. A műtrágyaszóró, a vetőgép, a kombajn nem a legkorszerűbb típusok, még nem elég korszerűek a precíziós termesztéshez. Bízunk benne, hogy az új uniós támogatási ciklusban lesz gépbeszerzési támogatás is, de egyelőre kíváruink a gépbeszerzésekkel, mert szeretnénk, ha több tapasztalatról kapnánk információkat. Most még egy kicsit úgy érzem, mintha a sötétbe ugranánk.

• **Azért kérdeztem rá erre, mert a tógazdasági haltermelésnél is előtérbe kell helyezni a digitalizációt. A tengeri akvakultúrában már jelen van a digitális világ, és nagyon sok mérési információt kapnak a termelők a műszerekből, a kamerák, szondák stb. révén.**

– Mi is folyamatosan mérjük az oxigénszintet, és ha szükséges, mindegyik tőegységben beindítjuk a levegőztetőt. A tavaknak mindig van olyan pontja, ahol elegendő az oxigén, és a halak megtalálják ezeket a pontokat, túlélnek a kritikus időszakot. A vízminőség vizsgálata is rendszeres, mert a planktonállományt folyamatosan biztosítani kell. Van olyan tavunk, amelyikbe az intenzív telep elhasznált trágyás vize folyik bele, és ahol 6-7 mázsa egynyaras ponty helyett 17-20 mázsa egy korosztályos pontyot tudunk felnevelni. A folyamatos tápanyagellátás megháromszorozza a termést.

De vizsgáljuk-e a vízminőséget? A halászati szakmérnöki tanulmányaimat 2000-ben végeztem a Debreceni Egyetemen. Arra voltam kíváncsi, milyen adatokat kell mérni ahhoz, hogy a tó vizébe mennyi foszfort és nitrogént kell bejuttatni a planktonszaporodás növeléséhez. A hidrobiológiai professzor azt mondta, hogy nincs ilyen mérhető adat. Egyetlen módszer van csak, a befőttesüveg-módszer. Ez úgy működik, hogy több befőttesüvegbe veszünk vízmintát a tóból, és különböző tápanyagokat teszünk beléjük. Amelyik üveg bezöldül, mert megindult benne a plankton képződés, az a jó tápanyag. Annyira bonyolult és összetett a planktonképződés hidrobiológiai folyamata, hogy tudomásom szerint ma még nincs rá mérhető adat. Mi a mai napig a befőttesüveg-módszert használjuk. Múlt évi tapasztalataink szerint idén nem két-három hetente, hanem kisebb mennyiségekkel és sűrűbben, hetente kétszer-háromszor fogunk trágyázni.

Ami a kérdésről illeti, a tógazdaság digitalizációjával szerintem még szintén várni kell, mert még nem állnak rendelkezésre olyan műszerek, amelyek alkalmasak a mérésre a sekély tavakban.

• Hogyan indult a tavasz?

– A kihelyezéshez szükséges ivadékok rendelkezésünkre állnak. Van olyan tavunk, ahová már kihelyeztük az ivadékokat. Piaci halból is elegendő van a tóban. Állandó megrendelőinket és a horgászokat folyamatosan kiszolgáljuk ponttyal, keszeggel, süllővel. Az intenzív telepünkön tartott tokfélék jól teleltek, a kaviár nagy részét a csárdában adjuk el. Idén egyelőre kevesebb kaviárnak alkalmas ikrát tudtunk lefejni, de ez ciklikus jelenség. Az orosz piac beszűkülése nálunk is érezhető. Azt mondhatom, hogy a tavaszi munkálatok rendben, a megszokott ütemben zajlanak.

• Milyen évre számít az idén?

– Mint eddig mindig, optimisták vagyunk, bár az időjárásról még nem nyilatkozunk. A takarmányunk egész évre biztosítva van, van elegendő ivadék, amit védünk a kormorántól. Sajnos, az időjárás nem segít a madárkár elhárításában, mert csak néhány napig volt jég a tavakon. A madarak elriasztására hálót feszítettünk ki az ivadékos tó fölé, a riasztási engedélyeket is megkaptuk. Úgyhogy bizakodóak vagyunk az idei évet illetően is. Persze, nem tudjuk előre, hogy lesz-e aszály, vagy más katasztrófális esemény.

• **A tavalyi események miatt szükségessé vált-e takarékosági intézkedések bevezetése?**

– A munkabérek sokat emelkedtek, amit ki kell gazdálkodni. A villamos

energiával spórolunk, és amíg nem látjuk, hogy mi lesz a szürke harcra piaci ára, addig visszafogjuk a termelését, nem termelünk annyit, amennyit tudnánk.

Egy évtizede tápon neveljük a harcsát, és bár a szakmában többen is foglalkoznak tápos harcsaneveléssel, még sok a kérdőjel. A MATE kaposvári kampuszán foglalkoznak hibridállomány szelekciójával. A mi tapasztalatunk az, hogy jó volna megoldani az ivari szétválogatást, mivel hímváru harcsát érdemes nevelni, mert jobbak a növekedési mutatói. Egy kutatási projekt keretében lehetne ezzel a kérdéssel foglalkozni az egyetemeken. A nőivarú harcsa egy idő után átáll az ikratermelésre, de azt elég nehéz a gasztronómiában felhasználni. Mi most próbálunk egy-két finomságot alkotni harcsaikrából. Tavasszal eldől, hogy mi lesz belőle.

• **Önök mindig nagy hangsúlyt fektettek a saját kutatási-fejlesztésre. Ezzel hogy állnak jelenleg?**

– Éppen egyetlen ilyen projektünk sem fut, várjuk a MAHOP Plusz-pályázatok megnyitását. Már vannak konkrét terveink, hogy mit korszerűsítsünk, milyen gépeket szerezzünk be, mit újítsunk fel. Abban reménykedünk, hogy nem kell két évet várni a támogatási okirat kézhez vételére.

H. GY.

Kitüntetés március 15. alkalmából

Nagy István miniszter az Ujhelyi Imre-díjat adományozta Szilágyi Gábornak, a Bajcsfal Kft. ügyvezetőjének az akvakultúra és a halfeldolgozás területén végzett szakmai munkájáért, valamint innovatív fejlesztési tevékenységéért.

(Folytatás az 5. oldalról)

minél gyorsabban megnyílnak. Ami a lehalásztást illeti, azt bér munkával a hortobágyi halászok végzik, mivel itt is nagy hiány a saját szakképzett munkaerő. Az etetéseket, a tavak karbantartását el tudják végezni.

A jövedelmezőségi szint növelésének azonban gátat szabnak a gazdasági körülmények. Esetükben, az elmúlt évben, a vetőmagüzemi háttér miatt, a takarmányon kívül minden megdrágult. Az igazgató elmondta, hogy néhány éve a

gázolajjal működő szivattyúkat elektromos hajtású szivattyúkra cserélték, hogy kényelmesen, környezetkímélő módon oldják meg a feladatokat. Az áram ára a többszörösére emelkedett, s ez csak egy a sok költségnövelő tényező közül. Itt kell megemlíteni azt, hogy a madárkárért nem kap semmiféle kompenzációt a tógazda. Nem először halljuk, hogy a védett kormorán a védett halakat is kieszeli a természetes vizekből, és mivel télen sem mennek el, a madár guanó tönkre teszi a kormorán élőhelyét is, és minden kipusztul a környezetében.

Az igazgató szerint az Európai Unióban jobban kellene hallatniuk a hangjukat a magyar haltermelőknek, hogy a kormorán kérdésben előrelépés történjen.

Az idei évi termelés még sok kérdőjelet hordoz. Mivel tavaly a tógazdaság felében növénytermesztés folyt, az idei évben a tavak kotrását is meg kellene oldani. De mint írtuk, nincs még pályázati lehetőség kotrógépvásárlására, ezért a tavak egy részének a feltöltése kérdéses, mondta végezetül Farkas Béla.

H. GY.

Halak és halőrök napja 2023

Idén már hetedik alkalommal ünnepelték a halak napját, és másodjára köszöntötték a halakat őrző-védő szakembereket, hiszen a MOHOSZ kezdeményezésére immár a halőrök napja is március 20-a.

Az Agrárminisztérium Halgazdálkodási Főosztálya, a Magyar Halatani Társaság, a Magyar Akvakultúra és Halászati Szakmaközi Szervezet, valamint az Akvaristák Magyarországi Egyesületének szakemberei idén a MOHOSZ, a horgászok immár 800 ezres táborának érdekvédelmi szövetsége rendezésében találkoztak.

Szűcs Lajos, a MOHOSZ elnöke megnyitó beszédében azt szorgalmazta, hogy becsüljük meg jobban halainkat és halőreinket. Mint fogalmazott, „Ezen a napon cél, hogy valamennyi érintett szervezet a saját profiljának megfelelő módon hívja fel a figyelmet a halak megbecsülésére, valamint az élőhelyükkel kapcsolatos általános és aktuális témákra és feladatokra.”

Dérier István, a MOHOSZ főigazgatója a hazánkban honos 97 halfajról osztott meg érdekességeket. A klímaváltozás okozta vízhiány halakat érintő kihívásairól Csörgits Gábor beszélt, az agrártárca szakfőosztályának vezetője. Az etikus akváriumai haltartásról és a díszhalak kereskedelméről Tamus-Juhász Emese tartott előadást. A díszhalak szakértője, Liziczai Márk nálunk mellőzött, de csodálatos nyugat-afrikai díszhalakat, köztük az apró, hátan

úszó harcsákat ajánlotta az akvaristák figyelmébe. Az év hala, a lápi póc, azaz másképp mondva, a mocsári bobály megmentésére tett erőfeszítésekről és megővásáról Müller Tamás, a MATE kutatója beszélt. A fenntartható tógazdálkodás horgászati célú megközelítéséről Urbányi Béla tartott előadást.

Immár második alkalommal választotta ki a MOHOSZ a halóri munkát legkiemelkedőbben végző négy halórt, akik címzetes vezető halóri rangot kaptak a

Ezen a rendezvényen vették át okmányaikat a területi illetékességű és a MOHOSZ haszonbérletébe tartozó vizek országos illetékességű halőrei. Utóbbiak, ezúttal hárman, a megfelelő ismeretek birtokában nemcsak saját vízterületükön ellenőrizhetnek, ahol alkalmazzák őket, hanem bárhol az országban.

Ebben az évben címzetes vezető halór lett Balda Miklós a Körösvidéki Horgász Egyesületek Szövetségétől, Fehér Attila a Hajdú-Bihar Megyei Horgász Szervezetek Szövetségétől és Oláh István az Észak-Magyarországi Horgász Egyesülettől.

Sipos Károly Vas vármegyei halór a címzetes vezető halóri cím megszerzése

halak és halőrök napján. A rangot sokéves példamutató szolgálattal, udvarias, de határozott magatartással, kiemelkedő szakmai ismeretekkel és informatikai jártassággal lehet kiérdemelni. A halóri életpályamodell e fontos állomásáról, a halórzás jelentőségéről, múltjáról, jelenéről és jövőjéről Dérier István, a MOHOSZ főigazgatója tartott előadást.

mellett Az Év Halóre lett. Munkájára, halóri tevékenységére precizitás, határozottság és korrektség jellemző. Vas vármegye leglátogatottabb és legforgalmasabb vízterületein dolgozva lelkiismeretesen, elenyésző számú konfliktussal látja el feladatait immár 25 éve, hangzott el a méltatásában.

MOHOSZ